

ભુવનમનમોહીની!

--કીશોર રાવળ

લોકો ઘણીવાર પુછે કે વાર્તા મારી પાસે કેવી રીતે આવે છે. જુદી જુદી વાર્તાઓ માટે જુદા જુદા જવાબો હોય છે. કોઈ માટે મગજનાં ચક્કરો પહેલા-ત્રીજા ગીયરમાં નાખતાં નાખતાં વાર્તાનું ચોક્કું બેસારવું પડે પણ ઘણી વાર તો એક સોગાદની જેમ, કંકુ, ચોખા, નાળીયેર સોતી આવીને મારા ખોળામાં આવી પડે. જુઓ આ એક નમુનો!

હું તળાજાથી રાજુલાની બસમાં કંઈ કૌટુંબીક કામ માટે નીકળ્યો હતો. બસમાં પેસતાં જ બે ભરવાડણોને બાજુ બાજુમાં બેઠેલી જોઈ. માથે કાળા ઉનની લોંબડી, છાતીએ તસતસતાં, રેશમી દોરે મોર-પોપટ ભરેલાં કાપડાં, કમ્મરે થેપાડાં, કાંડે ચકચકતાં બલોયાં, પગમાં વીંછીયા, કડલાં, મોં પર દાઢીએ, નાકે અને કપાળે છુંદણાં. એક આઘેડ વયની, તાંબા જેવી કાયા, આંખોમાં આનંદની હેલ. બીજી જરા ત્રીશ પાંત્રીશની. મોટી બાઈના કાનમાં આંગળી આખી ગરી જાય એવાં કાણાં અને મહીં વજની ઠોળીયાં ને ભારેખમ હાંસડીઓ. બીજી જરા ત્રીશ પાંત્રીશની.

એમની પાછળની સીટમાં મને જગા મળી ગઈ. સામાન વગે સગે કરી મેં માથું ટેકવીને બંધ કરી આંખો. એ વીચારે કે એકાદું ઝોકું ખવાય તો થાક ઉતરે. પણ મારાં નસીબ તે દી' જોર કરતાં હતાં... બસ ઉપડી અને બેઉ જણીઓ વાતે વળગી. રાતે થોડો ખખડાટ સાંભળતાં જ શેરીનું કુતરું કાન ઉઘ્યા કરે, તેમ મારા કાન સળવળ્યા.

“થ્યું એવું કે આ માગશરમાં તારા કાકાના મશીયાઈ ભાઈની દીકરીનાં લગન લેવાણાં. સંઘાયની બૌ તાણ હતી ને હુંય ઘણાં વરહથી ન્યાં નો'તી ગઈ એટલે હરખે હરખે અઠવાડીયું વે'લી ઉપડી ન્યાં પાડરશીંગે જવા. તારા કાકાને કીધું કે તમતમારે નીરાંતના પાછળથી હાલ્યા આવજો. ગઈ તો ખરી પણ પાડરશીંગુ કેટલું બડલાઈ ગ્યું'તું! હજી બેઠી ન બેઠી અને મારી દેરાણી કે' કે, હાલો આપણે પારલરમાં જાઈ. મેં કીધું ઈ શું? તો કે જોવો તો ખબર પડે. મેં કીધું થાકી પાકી છું ઘડીક બેસવા દે ને. તું તારે જઈ આવ્ય. મને કે' કે મારા ગળાના સમ નો આવો તો! બહુ છેટે નથ જવાનું. આંચ પડખેની ડાભી ગલીમાં જ છે.

“પરાણે લઈ ગઈ. ઘરની બા'ર નીકળી ખુણો વળ્યા કે આવ્યું 'કુળદેવી બુટી પારલર'. દાખલ થતાં માંચ બત્તીયું ઝળાંહળાં થાય, દીવાલ પર આભલાંવાળું રંગબેરંગી ભરતકામ, મોર્યમાં બથ ભરાય એવડો ફુલનો ગુચ્છો. બધું ટીપટાપ અને ચોખ્ખું ચણાક! બે છોડીયું ભામનગર જઈને શીખ્યાવેલી ને કાઢી આ દુકાન. મને ઓળખ કરાવી, 'આ ભગલા સઈની મંગળી! શે'રમાં જઈને નામ મંદા કરી નાખ્યું છે'. મને થ્યું કે આ છોડીયુંને બીજું કાંઈ નો મળ્યું તે દુકાન માંડી? મારી દેરાણી કે' કે, તમને ઘડીના છઠ્ઠા ભાગમાં અપસરા જેવી કરી નાખે. આટલા વરહની ઘુડ-કચરો કાઢી, કાયા કાંચન જેવી કરી દે. ઓરને તો ઠીક પણ પંડનેય આયનામાં જોતાં જાત ના ઓળખાઓ! .

“મને તો કાંઈ ગમ ના પડી પણ મારી દેરાણી બોલી કે હું કો એમ કરવા દેજો..મને તો બેહાડી રાજાની ખુરશી પર. ખુરશી વાંકી કરી માથે મેલ્યું એક ઓશીકું ને પરે ઢાળ્યું મારું માથું. પે'લાં તો કે' કે, વાળ કપાવીએ. મેં કીધું કે બાઈ! મારો ઘણી જીવતાં રાંડીરાંડની જેમ વાળ શેણે કપાવું? દેરાણી કે' કે, ભેંશના પુંછડા જેવા થઈ ગ્યા છે તો જરા છેડા કપાવો તો કંઈ સરખી લટ્ટ્યું હોળાય! જાન આવે તંઈ સાજનીયા પરે સારી છાપ તો પડવી જોઈ ને? તમતમારે પડ્યા પડ્યા તાલ જોયા કરોને! ને મંદાને કીધું કે થાવા દે. એટલે આપણે તો બોબડી કરી બંધ ટગર ટગર જોતાં 'યાં.

“પેલી છોડીએ મારી ઘાબળી કાઢીને ટીંગાડી ખીંટીએ. ખભે પે'રાવ્યું એક માથા હાટુ કાણું પાડેલ ઘોળું બગલા જેવું કપડું. ઓલા ઓશીકા નીચે વાળ ઝુલતા રાખ્યા, એની નીચે એક સુપડા જેવું કશુંક રાખ્યું અને પછે કુજાનું ગરમ પાણી રેડી વાળ કર્યા ભીના. પાણી સુપડે જઈને એક થાળામાં પડે. ફીણ ફીણ જેવો સાબુ

લગાડ્યો. ને વાળની માંચ આંગળા ભેરવી ઠેઠ વાળના મુળીયાં લગી ચોળવા માંડ્યું. અરઘો કલાક સાબુથી ઘોવાણ ચાલ્યું. ત્રણ પાણીએ ઘોયાં. એક છોડી દાંતીયે ભીનાં વાળ હોળતી બેઠી અને બીજી એક હાથમાં કશુંક સીસાપેન જેવું લઈને મારું ભીનું ભીનું મોં ઘસવા માંડી. દેરાણી કે' આપણે ઠીંકરાં ઘસીએ એવું જ પણ આ ઈંગલીસ ઠીંકરું છે, ચામડી ઉતરડાય નહીં અને વાળ વાળ નીકળી જાય. કપાળ કર્યું સોખ્ખું. ઝીણી કાતર લઈ ઘેટાંના ઉન જેવી મારી ભમ્મરું કાતરીને પાતળી કરી અને ઘર્યો આરસો. મારા તો માન્યામાં જ આવે ને' કે આ હું નરબદી પોતે જ!

“વાળ હોળતી છોડીએ કાતર ચલાવી. છેડે આવેલી ગુંચની ગાંઠું કાપી. વાળ સુંવાળા સટ કરી દીધાં.. પછી મને ફ્યે કે, ‘કેવો બુફોં રાખવો છે? મણીઘર નાગ જેવો, અનારકલી જેવો કે સાકરકોળાં કે મયુરપંખ જેવો?’ મેં કીધું ‘ઈ બુફોં શું છે વળી?’

“તો કે’, ‘વાળનો ઘાટ કરવો હોય એવો થાય’. મેં કીધું કે’ તું જાણ અને જાણે તારી સઈ! જે હારું લાગે ઈ કરો.’ બેયે મસલત કરી ને ઠેરવ્યું કે લગનને આગલે દન રાજાના ડુંગરીયા પરના મોરલા જેવો બુફોં ઘડી આપશે. ઈ ટાણે તો મસમોટો ચોટલો ગુંથી દીધો. દેરાણી કે’ ‘મોઢાં પરે આ દાઢી-મુઠું સારાં નથી લાગતાં. ઈને ટુંપાવી નાખીએ.’ એટલે ઓલી છોડીએ ઝીણો તાર જેવો દોરો લઈ હાથમાં મોરપગલાં જેવું કંઈ કર્યું. દોરો એક એક વાળ ફરતો બાંધે અને સરકણી ગાંઠમાં પકડે. ‘ખટ’ કરતાંક ખેંચે અને પેલો વાળ ટુંપાઈ જાય, જડમુળથી!

“પછે પેલી છોડી કે’કે, ‘હવે મોઢે અસ્તર મારીએ.’ મેં દેરાણીને પુછ્યું, ‘આ કયું કૌતક છે?’ તો ઈ કે’ કે, ‘મોઢે પપૈયાંનો મલીદો લગાડે. પછી બે કલાક પડ્યા રો’ તો મોઢાં ઉપરની કરચલીયું નો રે’.

“છાલ કાઢી પોપૈયું સમાર્યું, એને ગુંદીને કર્યો લોચો. મને સીધી સુવાડી મોં પર લપેડ્યો ઈ મલામો અને માથે બાંધી એક બુકાની. કોણ જાણે કેવીય ડાકુ જેવી લાગતી હોઈશ હું.

“પછે કહે, ‘હવે આપડે મીણીફ્યોર કરીએ.’ વીચાર્યું, આ નવતર વળી ફ્યું? જી હોય ઈ, જોઈ કે આ રંગ વળી કેવો છે! નીકળ્યું શું ખબર છે? હાથના નખ કાપવાનું. પણ આપણે નેરણીથી કે ચપ્પાથી નખ ઉતરડી નાખીએ એવું ને! વાટકામાં ગરમ પાણી રાખી, બે હાથ ડુબાડી, દહ મીનટ રાખે. નખ પોચા પડે એટલે એક રુપાની ખોતરણીથી નખ નીચેનો મેલ કાઢે. કાળા પડી ગઈલા નખ ઘોળાઘોળા થાય, જાણે દાંત નો કાઢતા હોય! પછી ટ્રેનમાં ઓલો ટીટી રાખે એવા એક સંચાથી બટક બટક મજાની ગોળાઈમાં નખ કાપે ને ઘસીને સુંવાળા કરે.

“પછે લીધા પગ. ગોઠણ લગીનું થેપાડું ઉચું કરી, એક નજર નાખી, મારી દેરાણી બોલી, ‘ભાભી, નકરું કીડીયારું ઉભરાણું છે આંઈ! મંગળી, મીણીયાપટ્ટી લગાડી સાફ કર’ મને કહે કે ‘મીણીયાપટ્ટીથી વાળ કાઢવા પડશે.’ મને કાંઈ ખબર નો પડે. તો ઓલી કે’ કે, ‘જોવો, કરી દેખાડું.’ તપેલીમાં તેલ જેવું ઓગળેલું મીણ તૈયાર જ હતું. પછી એક ખોખામાંથી ઘોળા લુગડાંનો એક લીરો કાઢ્યો. મને કે’ ‘જરીક જરીક ચમચમશે, ચંત્યા નો કરતાં. મન મફકમ રાખજો. આનું મીણ વાળ હારે ચોંટી જતાં જ પટ્ટી ખેંચીશ એટલે એની હારોહાર ઉખડી જાશે. સાવ મુળમાંથી ખેંચી લે એટલે નવા વાળ ઉગતાં પંદર દી’ થાશે.’ એક લાકડાના ચાપટીયાથી મીણ લઈને ચોપડ્યું પગ પર - ગરમ હતું એટલે થોડી લાય તો લાગી, પણ પલકારા જેટલી જ, અને શું થાય છે તેનો વીચાર કરું ત્યાં તો હડપ લઈને લીરો ખેંચી કાઢ્યો. ઘડીક તો ‘વોચ માડી’ થઈ જાય એવું હતું. પણ દેરાણીના દેખતાં મોળી પડે ઈ બીજી, હું ને! પગે ચમચમી ગયું. મંદા એમ મીણ ચોપડતી ગઈ, ચપચપ પટ્ટી બધે ચોંટાડતી ગઈ અને ઉખેડતી ગઈ. હું દાંત ભીંસી બેઠી રૈ’. બધું પત્યે મારો હાથ ફેરવ્યો તો સાવ સરપ જેવા પગ થઈ ગ્યા’તા.

“પછે પગ ગરમ પાણીએ ઘોયા, ઘસી ઘસીને ખુણેખુણા સાફ કર્યા, ઘસ્યા, માંજયા એમ જ કહેવાય. મજાનો તાંબા જેવો ચળકાટ આણી દીધો. પગના વાઢા માટે એક દવા આપી. કે’, ‘બે દી’ આખા દનમાં ચાર વાર પગ ઘોઈને ચોપડજો. આંગળીયું ટીંડોરા શી કુણી થઈ જાશે.’

“પછે પેલી છોડી પુછે, ‘કેમ, માલીસ કરવો છે? શરીર કુણું પડશે.’ મારી દેરાણી કે’ કે, ‘હા, કર.’ પેલી પુછે, ‘ઉપર ઉપરથી કે ફુલ મોંન્ટી?’ દેરાણી કે’ કે, ‘ફુલ મોંન્ટી’ જ કરને! મને સમજાવ્યું કે ‘ફુલ

મોન્ટી' એટલે અંગે અંગનો થાક ઉતારે એવી ચંપી. થાવા ઘો ભાભી. આવો અવસર ને આવે. થોડા પૈસા વધુ પડશે પણ આયખું સુધરી જાય એવું છે. તમે અમારું બૌ રાખ્યું છે એટલે આ મારા તરફથી. મેં કીધું કાલી થા મા. તું નાની છો ઈ કેમ ભુલ છ. અને આ તારા જેઠના બાવડામાં તાકાત છે ત્યાં સુધી તો કોઈનું સપાડું મારે લેવાની જરુર નથી.

“દેરાણી મને કે’ કે, ‘ભાભી, હવે કાઢો તમારું કાપડું અને મુકો બાજુએ.’ હું ચમકી! આમ તો રાતના કાપડાં કાઢીને જ સુઈએ એટલે એનો તો વાંધો ને પણ આટલાં અજવાળાંમાં, આ પારકી છોડી પાસે આમ સાવ ઉઘાડા થયે કેમ ફાવે! દેરાણી કે’ કે, ‘જેઠાણી, બૌ જુના વીચારનાં થાવ મા, આંઈ કોઈ ભાયડા બેઠા નથી અને આવેય ને.’

“અને પછી ડીલે ઢોળાઈ મોગરા, જુઈ, ચમેલીના તેલની કુંપીયું અને બે જણીઓ ચંપી કરવા લાગી. પોચે પોચે હાથે ખભેથી તે કાંડા લગણ આંગળાં ફરવા લાગ્યાં. થેપાડાને વાળીને નાખ્યું ખોળામાં. એઈને સાથળથી પીંડી સુધી બેય પગની ઘાણી કરી. તારા કાકાએ કોઈ દી’ નો’તી પંપાળી એટલી પંપાળી. સાવ ખુસ્તી પડી ’તી અને તોય ફ્યાં ખોવાઈ ગઈ ઈ ખીયાલ નો ’ર્યો અને આંખ મળી ગઈ....

“અમે આમ રોજ રોજ પારલરમાં જાઈ ને ઓલી છોડીયું કાંઈને કાંઈ નોખું કરે! લગનના બે દી’ પે’લા મને હાથે મેંદી ચીતરી આપી, છાતીએ ચપ ચપ ત્રાજવાં ચોંટાડ્યાં, મોઢા ઉપર કારીગરી કરી. મારો વાન ઉઘડી ગ્યો. લગનને આગલે દી’ મને માથે ઓલો બુફો બનાવી દીધો. બળ્યું હું કાયમાં ને અંદરથીય એવી નોખી લાગવા માંડી કે મને રમત્ય સુઝી!

“તારા કાકા આવ્યા ઈ ટાણે હું સંતાઈ ગઈ. ઈ બચાડા જોડા કાઢી દીવાલને અઢેલીને ઢોલીયે બેઠા ’તા. હું તો મારી રુમઝુમ કરતી એની હામે આવી ઉભી! ઈ મારી પાની ભણી જોતાં ’ર્યા. આમતેમ જોતાં કોઈ નો’તું એટલે મેં , આગળ જઈ તારા કાકાનું માથું બે હાથમાં પકડી ગળે હાથ પરોવ્યા - ઓલા શીનેમામાં કરે ઈમ. અને તારા કાકા શું ભડક્યા! મને હેલો દઈ આઘી કરી ઉભા થઈ ગ્યા. મારી સામે હાથ જોડીને બોલ્યા, ‘બોન, તારી કાંઈ ભુલ થઈ છે. ખોટે થાનકે આવી છો. મારી નરબદા વન્યા કોઈ દી’ કોઈને અડ્યો નથી. મને છોડ. મારી નરબદી મળે તો મોકલજે.’

“તે હું તો આભી થઈ ગઈ. મેં કીધું ડોહા! હું જ તમારી નરબદી, નવો અવતાર લૈને આવી છું. જોવો તો ખરા! પણ કાકા તો આંખ ઉંચી નો કરે. નીચું માથું નાખીને કે’ કે, અવાજ તો સાચો, પણ નરબદીનો અવાજ પે’રીને તું જે આવી હો તે જતી રે. હું કંઈ એમ ભોળાઉં એવો નથી.

“મેં કીધું કે ઈ હું જ છું. આ મારો નવો અવતાર જુઓ. તો કે’ કે ઈને માટે મારેય નવો અવતાર લેવો પડે. મને તો જુની જ નરબદી ગમે..! મેં એને સમજાવ્યા. મારા હાથ દેખાડ્યા. કીધું કે મારા સુંવાળા હાથ જોવો, વાંકાયુંકા નખ કેવા રુડા થઈ ગ્યા ઈ જોવો. તો કે’, ‘ઈ વાંકાયુંકા તો ય વહુનાને! ઈ બરછટ હાથ કાંઈ મફતમાં નથ આવ્યા. આટલાં વરહ જેણે ભારોભાર ખેતરોનાં ઢેફાં ખોઘાં, કોસના દોઈડા તાણ્યાં, કાંટ્યું વાઢીને કાંઈ ન’તું એમાંથી મારી ઝાણી સરજી ઈ મેલા, ઉઝરડાયા હાથ શેં જતા કરું? મારે ઈ જ ખપે’

“તારા કાકા એકના બે નો થ્યા. નવી નરબદાને અડવા જ તૈયાર ન’તા. તો ઈ નવી નરબદા મારે ય શું ખપની?

“તે ઘોડી ઓલી મંદા પાંહે ને મેં કીધું કે હતી એવી કરી દે! તો માળી હાળી દાંત કાઢતી ઉભી રઈ અને બોલી કે, ‘અમે કાંઈ ભગવાન થોડાં છઈ?’

“તે બીજા ચાર માસા કાળી મજુરી કરી આ નરબદીએ તીજો અવતાર લીધો. શું ભુંડી હાલત મારી થૈ છે ઈ ચાર માસામાં! તને શું કહું...?”

જાણે વાત પુરી થવાની વાટ જોતું હોય એમ રાજુલું આવી ગ્યું અને અમારી બસ ‘હડીમ, હાંઉ, હફ, ગરરર’ કરતી આંચકી ખાઈને ઉભી રહી. હું મારા લબાચા લઈ મનમાં વાર્તા સંકેલીને કાગળે કંડારવા ઉતાવળે ઘરભણી ઉપડ્યો.--Kishor Raval (Email address: kishor@markis.com)

(‘ગોપીકા’ ફેન્ટમાં અક્ષરાંકન કરી આપવા બદલ કીશોરભાઈનો હાર્દીક આભાર..ઉ.ગ..)

કીશોર રાવળ

લેખક પરીચય

મુળ ભાવનગરના પણ સને ૧૯૭૫થી અમેરીકા રહેતા કલાપ્રેમી લેખક કીશોરભાઈ રાવળ પોતે જ એક સ્થળે પોતાનો પરીચય આપતાં લખે છે કે:

“છેક ૬૯મી વયે પહેલી વાર્તા લખી. એ લખી એટલે એક દોડવાનો ઢાળ મળી ગયો અને પછી તો હાલ્યું! મુળ તો હું ભાવનગરનો અને દેશી ભાષામાં કહું તો ‘ભાવનગરનો’. ગળથુથીમાં ઉતરેલી ભાષા આટલાં વર્ષે પણ એવી ને એવી દાંતમાં રહી છે, સમજાતું નથી કે ગળથુથી વખતે દાંત નહોતા અને આજેય નથી તો ઈ સંતાણી ક્યાં હશે!

“બાળપણમાં વારસામાં બાપાજી તરફથી પરાણે પાયેલું સંગીત અને કાકા તરફથી કલાનો નાદ મળેલાં, ભણતર એન્જીયરીન્ગનું, પેચીયા મારી કમ્પ્યુટરનો ઘંધો શીખેલો. કમ્પ્યુટર ઉપર ગુજરાતી લખવાના અખતરાઓ કરેલા અને થોડું કામ ઈન્ટરનેટનું કરેલું. આ બન્નેનો સમન્વય કરતાં ૧૯૯૯માં દ્વીમાસીક ‘કેસુડાં’, શરુ કર્યું અને આજે ચાલીસેક અંકો સુધી ખેંચી ગયો છું. પુરી મોજ આવે છે. રસના ચટકાં જ નહીં ઘુંટડા ભરું છું. ગયા વર્ષે વાર્તાઓનો એક સંગ્રહ ‘અમે ભાવનગરનાં’ પ્રકાશીત કર્યો બસ ઢાળ મળતો રહે ત્યાં સુધી લખતા રહેવાની ભાવના છે.”

ભાવનગરની લોકબોલીના જીવંત લહેકા, રણકા અને લઢણની સુવાસીત મીઠાશ માણવા વાર્તા ફરી વાર વાંચવી પડે એમ નથી લાગતું? અમેરીકાના-ફીલાડેલ્ફીયામાં બેઠાં બેઠાં આવું સૌંદર્ય રચાય તે અજબની વાત ન કહેવાય?

ઘણું લખ્યા છતાં પણ એક જ વાર્તા સંગ્રહ (‘અમે ભાવનગરનાં’ પ્રકાશક: ગુર્જર ગ્રન્થ રત્ન કાર્યાલય, રતનપોળના નાકા સામે, ગાંધી માર્ગ, અમદાવાદ ૩૮૦ ૦૦૧. કીંમત રુપીયા ૧૦૦.૦૦) પ્રકાશીત કરવાનો લેખકનો સંયમ ધ્યાનાકર્ષક છે. છતાં ‘કેસુડાં’ દર બે માસે નહીં પણ દર માસે ખીલતાં રહે અને લેખક પાસેથી નવી નવી વાર્તાઓ મળતી રહે એવી શુભેચ્છાઓ...--હરનીશ જાની અને ઉત્તમ ગઝ્જર

● મધુરેશ સમાપયેત્ ●

બહુ જ ખુશીની વાત છે કે અમેરીકાના પ્રસીદ્ધ કાર્ટૂનીસ્ટ શ્રી. મહેન્દ્ર શાહ દરેક ‘સન્ડે ઈ-મહેફીલ’ માટે એક કાર્ટૂન મોકલશે. આભાર મહેન્દ્રભાઈ. પધારો, મહેફીલમાં આપનું સ્વાગત છે. માણીએ એમનું કાર્ટૂન ‘બ્યુટી-પાર્લર’ ઈ-મેઈલ સંપર્ક : mahendraaruna@msn.com

હવે બંધ કરીશ? બે કલાકથી 'મેકઅપ'ની પાછળ પડી છે.
આ રમેશભાઈને ત્યાં ખાલી 'બેસવા જ' જવાનું છે....!

“સન્ડે ઈ-મહેફીલ” -- વર્ષ:બે -- અંક:પપ -- જુન ૨૫, ૨૦૦૬

તળગુજરાતથી દુર, દરીયાપાર વસવા છતાં ગુજરાતી સાહિત્યની સાધના કરતા સર્જકોની કૃતીઓની સન્ડે ઈ-મહેફીલ 'વીદેશ-સર્જનોત્સવ' ઉજવવાનું નક્કી થયું અને સ્નેહી શ્રી. હરનીશભાઈ જાનીએ એના સંપાદનની સઘળી જવાબદારી સહર્ષ સ્વીકારી એનાથી વધારે રુડું શું? સૌ સાહિત્યસર્જકોનો અને ભાઈ હરનીશ જાનીનો ખુબ ખુબ આભાર..

સર્જકમીત્રોનાં સુચનો આવકાર્ય, આગ્રહ પણ ખરો જ; સુચનો તથા પોતાની કૃતી હરનીશભાઈને જ મોકલવા વીનંતી: harnish5@yahoo.com

Address:

Harnish Jani

4, Pleasant Drive,

Yardville

NJ 08620-USA

Phone-**609-585-0861**